

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 478/2016
10.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Ч., због кривичног дела одавање пословне тајне из члана 240. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Д.М., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11 од 19.01.2016. године и Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11; Кв 363/16 од 10.02.2016. године, у седници већа одржаној 10.05.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ч., па **СЕ УКИДАЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11 од 19.01.2016. године и Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11; Кв 363/16 од 10.02.2016. године и предмет враћа Вишем суду у Београду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11 досуђени су трошкови кривичног поступка окривљеном И.Ч. у износу од 489.500,00 динара, на име награде и нужних издатака браниоца окривљеног, те је наложено рачуноводству Вишег суда у Београду да исти износ уплати на рачун окривљеног, на начин како је то наведено у изреци одлуке.

Решењем Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11; Кв 363/16 од 10.02.2016. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног И.Ч. изјављена против решења Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11 од 19.01.2016. године.

Против наведених правноснажних решења бранилац окривљеног И.Ч., адвокат Д.М., на основу члана 482. ЗКП поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона – одредаба члана 461. став 2. тачка 7) и члана 265. став 1. ЗКП у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да побијана правноснажна решења укине и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је песудом Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11 од 04.08.2015. године окривљени И.Ч. на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело одавање пословне тајне из члана 240. став 1. КЗ, те је одлучено да на основу члана 265. ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Иста пресуда је постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 ПОЗ 29/15 од 01.12.2015. године којом је одбијена, као неоснована, жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и потврђена пресуда Вишег суда у Београду КПОЗ 73/11 од 04.08.2015. године.

Након тога, окривљени је преко браниоца, адвоката Д.М. поднео захтев за накнаду трошкова поступка 14.01.2016. године у којем је између осталих определио и трошкове одсуствовања браниоца-адвоката из канцеларије за 24 заказана претреса у износу од 108.000,00 динара и за трошкове употребе сопственог возила за превоз од Јагодине до Београда и назад у износу од 291.600,00 динара, с`обзиром на то да је канцеларија браниоца у Јагодини, а да су се главни претреси у предметном кривичном поступку одржавали пред Вишим судом у Београду.

Побијаним првостепеним решењем окривљеном су досуђени трошкови кривичног поступка у износу од 489.500,00 динара, с`тим што суд није признао окривљеном трошкове за одсуствовање његовог браниоца из канцеларије за 24 заказана претреса и трошкове употребе сопственог возила браниоца за превоз од Јагодине до Београда и назад. По оцени првостепеног суда поднети захтев је у наведеном делу неоснован јер се окривљеном признају трошкови кривичног поступка само за оне радње које су биле нужне и неопходне за вођење кривичног поступка. Окривљени има право да изабере браниоца кога он жели али и дужност да сноси додатне трошкове уколико ангажује браниоца из места у коме се не налази седиште суда. Жалба браниоца окривљеног изјављена против наведеног решења је побијаним другостепеним решењем одбијена као неоснована уз образложење да у месту у коме је одржавано суђење – Београду, има адвоката који могу бити ангажовани у својству браниоца.

Одредбом члана 2. став 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката је прописано да су странка или надлежан орган, дужни да адвокату плате и награду и накнаду трошкова, док је чланом 9. исте Тарифе, између осталог, прописано да за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, адвокату припада накнада за превоз и то за превоз сопственим

возилом у висини од 30 % од цене најквалитетнијег бензина по пређеном километру, као и накнада за дневнице које износе исто као и запосленима у државним органима, изабраним, односно постављеним лицима.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП је између осталог прописано да трошкови кривичног поступка обухватају награду и нужне издатке браниоца. Одредбом члана 265. став 1. ЗКП је прописано да када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до б) овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника, као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по оцени овог суда, у побијаним решењима је повређен закон у смислу члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 265. став 1. ЗКП у вези члана 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката јер побијаним одлукама суд окривљеном није досудио нужне издатке које је његов бранилац имао у предметном кривичном поступку за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије и то издатке за превоз сопственим возилом и за одсуствовање из канцеларије, а који трошкови су у захтеву за накнаду трошкова тражени и одређени.

Наиме, по налажењу овог суда, а како се то основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, судови у побијаним решењима нису могли окривљеном да не признају право на накнаду одсуствовања из канцеларије и путних трошкова које је имао његов бранилац због приступа на главним претресима пред Вишим судом у Београду, са образложењима датим у побијаним решењима. Ово стога, јер не постоји прописана обавеза окривљеног да приликом избора и ангажовања браниоца, изабере браниоца са територије свог пребивалишта, нити са подручја суда на коме се води кривични поступак, при чему није спорно да је бранилац у предметном кривичном поступку приступао на главне претресе који су одржавани пред Вишим судом у Београду, а да му је седиште канцеларије на територији града Јагодине, те да је у захтеву за накнаду трошкова поступка истакнуто да је бранилац на те претресе долазио сопственим возилом.

С тим у вези, а имајући у виду да окривљеном у овом кривичном поступку припадају нужни издаци које је имао његов бранилац, па и издаци за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, као и накнада за превоз сопственим возилом, чије висине се тачно могу одредити на основу напред цитиране одредбе члана 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, то нижестепени судови нису могли да одбију захтев за њихову накнаду из разлога што је окривљени морао да ангажује браниоца са територије Вишег суда у Београду, а не браниоца са подручја Јагодине.

Како је побијаним решењима повређен закон у смислу члана 441. став 4. ЗКП, то су иста морала бити укинута и предмет враћен Вишем суду у Београду на поновно одлучивање у првостепеном поступку. У поновном поступку суд ће

имати у виду све примедбе из ове пресуде, поступити по истим како би могао да донесе правилну и на закону засновану одлуку, оцењујући при томе неопходност предузетих радњи браниоца за успешну одбрану окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.